

BESTSELERIO „GYVENIMO PLANAS“ AUTORĖS KNYGA

ATLEIDIMO AKMENĖLIAI

*Knyga apie atleidimą,
atnešanti ramybę į širdį*

LORI NELSON SPIELMAN

ROMANAS

Alma littera

2 skyrius

Atrišu maišelio raištelius. Į delną įrieda du paprastučiai, apvalūs lauko akmenėliai. Pavartalioju juos pirštu – vieną pilką, juodomis gyslelėmis, kitą dramblio kaulo spalvos. Po švelniu aksomu užčiuopiu dar kažką – tai raštelis, sulankstytas į vėduoklę tarsi koks kuniškas laimės sausainis.

Vienas akmenukas simbolizuoja pykčio našta.

Kitas – gėdos našta.

Jeigu nuspręstumėte atsikratyti dvigubos naštos, tereikėtų juos išsiųsti.

Kažin ar ji vis dar laukia, kol grąžinsiu jai akmenuką? Ir ar jai grąžino tuos trisdešimt keturis, išsiuntinėtus kitiems žmonėms? Ūmai mane persmelkia kaltės jausmas.

Išlankstau gelsvą laiškinių popieriaus lapą ir vėl skaitau tą laišką.

Brangioji Hana,

čia Fiona Nouls. Nuoširdžiai tikiuosi, kad nežinai, kas aš tokia. O jeigu prisimeni mane, vadinasi, palikau tavo širdyje gilų randą.

Mudvi kartu mokėmės Blumfild Hilse. Kai atėjai į mūsų klasę, pasirinkau tave auka. Ne tik pati tyčiojaisi, bet ir nuteikiau prieš tave kitas mergaites. Kartą man beveik pavyko, kad tave nušalintų, kai pasakiau poniai Meipls, kad paėmei nuo jos stalo istorijos egzamino atsakymus, nors iš tiesų juos nugvelbiau pati.

Galėčiau pasakyti, kad dabar man labai gėda, tačiau žodžiais perteikti kaltės neįstengsiu. Kai suaugau, suradau priežastį, iš kur tas vaikiškas žiaurumas, kodėl taip pavydėjau visiems, atsidūrusiems pirmoje vietoje, ir kodėl klaikiai bijojau likti antroje. Buvau bjauri, niekšinga priekabiautoja. Gal ir sunku patikėti, tačiau iš tiesų dabar gailiuosi be galo, be krašto.

Man buvo labai malonu sužinoti, kad sulaukei sėkmės, kad tavo televizijos pokalbių laida Naujajame Orleane yra labai populiari. Greičiausiai jau seniai pamiršai Blumfeld Hilsą ir tą bjaurią mergiūkštę, kokia anuomet buvau. Tačiau aš iki šiol nepamirštu to, ką padariau, ir mane tai graužia kiekvieną dieną.

Dienomis aš advokatė, naktimis – poetė. Kartkartėm nusišypso laimė – mano kūrinčius išspausdina. Esu netekėjusi, vaikų neturiu. Kartais galvoju, kad vienatvė – tai bausmė man.

Jeigu priimsi mano atsiprašymą, būk gera, atsiųsk man vieną akmenuką – tu atsikratysi savo pykčio naštos, o aš atsikratysiu gėdos naštos. Ir dar prašau nusiųsti šį ir dar vieną akmenuką žmogui, kurį esi įskaudinusi, nepamiršk ir nuoširdžiai atsiprašyti. Kai manasis akmenukas grįš pas mane (aš tikiuosi, kad sugrąžinsi jį) ir kai sulauksi grįžtančio savojo, atleidimo ratas užsidarys. Tada įmesk jį į ežerą ar upę, užkask sode ar padėk lysvėje tarp gėlių, bet kur – tai reikš, kad galutinai atsikratei savo gėdos.

Nuoširdžiai tavo

Fiona Nouls

Padedu laišką ant stalo. Net dabar, prabėgus dvejiems metams po to, kai šis laiškas įkrito į mano pašto dėžę, beskaitant man vis dar gniaužia kvapą. Dėl tos mergiotės mano gyvenime nutiko tiek blogybių. Jei ne Fiona, mano tėvai nebūtų nutolę vienas nuo kito. Taip, jeigu ne Fiona, tėvai niekad nebūtų išsiskyre.

Reikia mąstyti blaiviai, nepasiduoti jausmams. Dabar apie Fiona Nouls daug rašoma ir kalbama, o aš buvau viena pirmųjų, gavusių tuos akmenėlius. Na štai, priešais mane kuo puikiausia idėja laidai! Išties padarytų įspūdį ponui Piterisui. Galiu pasiūlyti pasikviesti į studiją Fiona papasakoti apie kaltę ir atleidimą.

Bet yra viena bėda – aš jai neatleidau. Ir net neketinau to daryt. Prikandu lūpą. Ar reikėtų atleisti dabar? Ar būtų etiška? Šiaip ar taip, WABC tik prašo pateikti scenarijų, gal niekada tos laidos ir nefilmuos. Ne, verčiau sudėliosiu visus taškus, na, jeigu ką.

Išsiimu iš stalčiaus laiškinių popieriaus lapą, tuo metu į duris kažkas pabeldžia.

– Iki eterio dešimt minučių, – praneša Stiuartas.

– Tuoju ateinu!

Čiumpu savo laimingąjį parkerį, kurį padovanojo Maiklas, kai Luizianos televizijos transliuotojų apdovanojimuose mano laida laimėjo antrą vietą, ir paskubomis rašau:

Brangioji Fiona,

*siunčiu tau akmenuką, simbolizuojantį nukrintančią
tavo kaltės, kartu ir mano pykčio, našta.*

Nuoširdžiai

Hana Far

Na, nelabai nuoširdžiai... Bet daugiau aš nieko negaliu pridurti. Praveriu voką, įdedu akmenuką ir užlipinu. Išmesiu į dėžutę, važiuodama namo. O dabar galiu sąžiningai pasakyti, kad akmenį grąžinau.

3 skyrius

Nusivilkusi suknelę ir nusiavusi aukštakulnius apsimaunu tampres, išsispiriu į patogius plokščiapadžius. Vienoje rankoje laikydama krepšį, iš kurio sklinda gardus šviežiai keptos duonos kvapas, kitoje – baltų magnolijų puokštelę, žingsniuojau aplankyti savo draugės Dorotės Ruso. Prieš keturis mėnesius Dorotė gyveno šalia manęs, šešiaaukščiame Evandželinos daugiabutyje Sent Čarlso aveniu, bet paskui persikraustė į globos namus „Garden“.

Perėjusi Džefersono gatvę žingsniuojau palei sodus, apsipylusius baltais rusmenių, skaisčiais oranžinių erškėtrožių ir raudonais pypčių žiedais.

Nors pavasario grožis net gniaužia kvapą, mano mintys sukasi tai apie Maiklą ir jo abejingumą, tai apie naują darbą, kurį, atrodo, dabar būtinai turiu gauti, tai apie Fioną Nouls ir akmenėlį, kurį jai ką tik išsiunčiau.

Kai prieinu prie seno plytinio namo, laikrodis jau rodo po trijų. Užlipu metaline prievaža į terasą, kur patogiai įsitaisiusios sėdi Marta su Ana.

– Sveikos gyvos, – įteikiu abiem po šakelę magnolijų.

Dorotė persikraustė į globos namus, nes dėl įsisenėjusios akies geltonosios dėmės degeneracijos nebeįstengė gyventi savarankiškai. Jos sūnus gyvena už devynių šimtų mylių, ir aš vienintelė galėjau padėti jai susirasti naują būstą, kur tris kartus per dieną patiekia valgyti ir kur, paspaudus skambutį, bet kuriuo metu galima paprašyti pagalbos. Nors Dorotei jau septyniasdešimt šešeri, ji džiaugėsi kaip kokia pirmakursė, atsikrausčiusi į studentų miestelį.

Ižngusi į vestibulį, praeinu pro stovą su svečių knyga. Užsuku čia taip dažnai, kad jau visi mane pažįsta. Perėjusi koridorių, išeinu į kiemą ir pamatau Dorotę išsitiesusią pintame kėdsle. Užsidėjusi senamadiškas ausines, užsimerkusi, smakrą įrėmusi į krūtinę. Paplekšnoju ranka per petį, ir ji krūpteli.

– Sveika, Dorote, tai aš.

Ji išsitraukia ausines, išjungia grotuvą ir atsistoja. Liekna, aukšta, glotnūs balti trumpai kirpti plaukai dera prie gražios alyvuogių atspalvio odos. Nors ir nemato, tačiau kiekvieną dieną pasidažo blakstienas ir lūpas. „Kad negąsdinčiau tų, kurie mato“, – juokauja. Ar pasidažiusi, ar ne, ji vis tiek viena gražiausių mano matytų moterų.

– Hana, brangute! – nudžiugusi prataria pietietiška tarme, minkštai nutęsdama galūnes švelniu it karamelė balsu.

Apčiuopomis ieško mano rankos, o radusi prisitraukia ir karštai mane apkabina. Širdį gnybteli pažįstamas skausmas. Padvelkia kvėpalais „Chanel“, jaučiu, kaip jos ranka slidinėja mano nugara. Šitai apsikabina mama, neturinti dukters, ir dukra, netekusi mamos, ir tokiomis akimirkomis man būna be galo gera.

Dorotė kelis kartus giliai įkvepia.

– Ar tik ne magnolijas užuodžiu?

– Na ir uoslė tavo, – šypsodama ištraukiu iš rankinės puokštelę. – Iškepiu dar ir kepaliuką duonos, su klevų sirupu ir cinamonu.

Ji suploja rankomis.

– Kaip aš ją mėgstu! Tu mane lepini, Hana Mari.

Negaliu sulaikyti šypsenos. Hana Mari... man atrodo, taip sakyti gali tik mama.

Ji smalsiai kilsteli smakrą.

– Ir kokie vėjai tave čia atnešė trečiadienį? Juk, rodos, turėtum gražintis prieš pasimatymą?

– Maiklas šįvakar užimtas.

– Na, tūpk ir pasakok.

Nusišypsau – ji visada taip sako: „Tūpk ir pasakok.“ Klesteliu ant minkštasuolio priešais, kad gerai matyčiau jos veidą. Ji palinksta arčiau ir uždeda ranką ant manosios.

– Tai klok viską iš eilės.

Kokia laimė turėti draugę, žinančią, kada man reikia išlieti širdį. Papasakoju jai apie Džeimso Piterso laišką iš WABC ir kaip tuo apsidžiaugė Maiklas.

– Maja Andželou yra pasakiusi, niekados neteik pirmumo tam, kam esi tik galimybė. Bet jeigu kišu nosį kur nereikia, tai sakyk.

– Ne, nieko panašaus. Aš turbūt kvaiša. Iššvaisčiau dvejus metus manydama, kad ištekėsiu už jo. Bet atrodo, dabar jam tai visai nerūpi.

– Žinai, Hana, aš jau kadų kadės išmokau atvirai išsakyti, ko noriu. Nelabai romantiška, bet vyrai mažumėlę kietagalviai, užuominų nesupranta. Ar pasakei, kad nusivylei, išgirdusi jo atsakymą?

Papurtau galvą.

– Ne. Pasijutau užspeista į kampą, tad atrašiau ponui Piterui, kad susidomėjau. Kas dar man liko?

– Hana, tu pati gali pasirinkti. Atmink tai visiems laikams! Teisė pasirinkti – štai kokia didžiausia mūsų galia.

– Taigi. Galėjau pasakyt Maiklui, kad spjaunu į nuostabiausią darbą gyvenime, nes esu įsitvėrus į svajonę, jog kada nors būsim šeima. Taigi... puikus pasirinkimas, tai išgirdęs Maiklas rūktų į šoną kaip akis išdegęs.

Dorotė palinksta arčiau ir valiūkiškai klausia:

– Ar didžiuojiesi manim? Juk nė žodžiu neužsiminiau apie savo brangiausią sūnelį.

Ak, ta Dorotė...

– Bet dabar jau užsiminei!

– Maiklui teko elgtis lyg niekur nieko. Ko gero, nežmoniškai susinervino, juk tame pačiame mieste gyvena tavo buvusysis.

Tik gūžteliu pečiais.

– Jei ir susinervino, neparodė. Jis net neužsiminė apie Džeką.

– Susitiksi su juo?

– Su Džeku? Ką tu, žinoma, ne.

Ūmai suirzusi, kad kalba taip pasisuko, čiumpu maišelį su akmenukais. Labai nesmagu kalbėti apie buvusį neištikimą sužadėtinį su jo mama.

– Dar kai ką tau atnešiau, – įdedu jai į rankas maišelį. – Čia tokie atleidimo akmenėliai. Gal girdėjai apie juos ką nors?

Dorotė nušvinta.

– O kaipgi! Tą dalyką sugalvojo Fiona Nouls. Pereitą savaitę ji kalbėjo per nacionalinį radiją. Ar žinojai, kad ji parašė knygą? Balandį ir į Naująjį Orleaną atvažiuos.

– Girdėjau. Tiesą sakant, mokiausi vidurinėje kartu su ta Fiona Nouls.

– Nieko sau!

Papasakoju Dorotei, kad gavau iš jos akmenėlių ir atsiprašymo laišką.

– Jergutėliau! Tai tu buvai tarp tų pirmų trisdešimt penkių! Kodėl gi niekad man nepasakojai?

Neramiai apsidairau aplinkui. Ponas Viltšyras įsitaisęs vežimėlyje, žaliuojančio ąžuolo pavėsyje, o Lizė, Dorotės numylėtinė, skaito jam poezijos tomelį.

– Neketinau jai atrašyti. Kai pagalvoji, ar gali kažkokie akmenėliai užglaistyti nuoskaudas, likusias po ištisus dvejus metus trukusių patyčių ir užkabinėjimo?

Dorotė nieko nesako; ko gero, ji mano, kad gali.

– Tiek to. Bet man reikia parašyt kokį nors scenarijų laidai, ir kilo mintis rašyt apie Fioną. Dabar ji labai populiari, be to, man atsiuntė akmenėlių vienai pirmųjų. Puikiausia medžiaga laidai – žiūrovams bus įdomu.

Dorotė linkteli.

– Tai dėl to išsiuntei jai akmenėlių.

Pažvelgiu sau į rankas.

– Ką gi, prisipažįstu. Turėjau kitų motyvų.

– Aišku, – linkteli Dorotė, – o ar jie tikrai filmuos tą laidą?

– Abejoju. Tiesiog nori įsitikinti, ar turiu minčių. Manau, nustebinsiu. O jeigu ir negaučiau to darbo, galėčiau prastumti idėją čia, na, jei tik Stiuartui patiktų. Pagal Fionos sumanymą, man reikia išsiųsti akmenuką žmogui, kurį įskaudinau, – iš maišelio ištraukiu dramblio kaulo spalvos akmenėlį. – Tai va, noriu jį perduot tau ir kuo nuoširdžiausiai atsiprašyti.

– Man? Kodėl man?

– Tau, – įdedu akmenėlį jai į delną. – Žinau, kad tau patiko gyventi Evandželineje. Labai gailiuosi, jog nieko nepadariau, kad ten liktum. Gal reikėjo nusamdyt slaugę...

– Juokauji, brangioji. Tam bute per maža vietos dar vienam žmogui. O čia man labai gerai. Jaučiuosi laiminga. Pati žinai.

– Bet vis tiek noriu, kad jį turėtum.

Dorotė kilsteli smakrą, nematantis jos žvilgsnis perveria mane tarytum prožektorius.

– Ak tu, gudruole... Nori kuo greičiau atsikratyt, kad galėtum parašyt scenarijų. Fiona Nouls pradėjo atleidimo ratą, o aš užbaigsiu?

Kaip įgelta atsigrėžiu.

– O kas čia blogo?

– Blogai, jei pasirenki ne tą žmogų. – Ji apčiuopomis suranda mano delną ir išspraudžia akmenėlį. – Negaliu jo priimti. Yra žmonių, kurie labiau nusipelnė, kad jų atsiprašytum.

Ūmai užgriūva sunkus prisiminimas... Džeko veidas, jam atsiprašant... *Atleisk, Hana. Miegojau su Eime. Tik kartą. Bet daugiau taip nenutiks. Prisiekiu.* Ir sudūžta į milijonus šukelių. Sunkiai užmerkiu akis.

– Dorote, prašau tavęs. Žinau, tu manai, kad atšaukdama sužadėtuves sugrioviau tavo sūnui gyvenimą. Bet juk negalima prikelt to, kas buvo.

– Kalbu anaiptol ne apie Džeksoną, – létai taria kiekvieną žodį Dorotė. – Kalbu apie tavo mamą.